
Toebereiding (2)

J.G.Bulthuis

De komst van de Zoon des mensen vraagt om toebereiding. Wanneer zijn volgelingen 'weltoegerust' zijn, kan Hij komen en Zich ten volle in hen openbaren. In de voorbereidingsfase treffen de slaven toebereidselen voor de komst van hun Heer (Luc.12:47). Dit is mogelijk, omdat de nacht waarin niemand meer kan werken, nog niet is aangebroken. En dat er nú gewerkt dient te worden, zijn velen gaan begrijpen. De macht der gewoonte in een voorthobbelend christendom, de sleur van gemeente-zijn, teleurstellingen, de lange tijdsduur, de gewenning aan de bekende christelijke klanken en handelingen ondermijnen de waakzaamheid en kunnen de gelovigen doen inslapen. Petrus schrijft evenwel dat het einde aller dingen nadert. Komt dus tot bezinning en wordt nuchter (1 Petr.4:7). Zó nuchter en waakzaam, dat de dag des Heren ons niet als een dief zal overvallen (1 Tes.5:4). Zalig hij die waakt en zijn klederen bewaart!

Voor wie?

In de vorige studie schreven we dat de **gemeente** in deze tijd geroepen wordt tot de eliabediening om de komst van Jezus voor te bereiden. Zij heeft hierin de opdracht om haar leden gaandeweg zó betrokken te maken met en zó te trainen in het dagelijks konkretiseren van het woord Gods dat Jezus daarin herkend gaat worden.

Maar niet alle gemeenteleden tezamen zijn op een zeker moment rijp om dezelfde ontwikkelingsfase binnen te gaan. Elk lid heeft zijn eigen tempo en zal binnen de gemeente zijn eigen traject van het groeiproces zelf dienen af te leggen. Haast of pressie is uit de boze.

Ontwikkelings- groepen

Vanuit deze invalshoek bezien, zijn er binnen iedere plaatselijke gemeente ontwikkelingsgroepen te onderscheiden. 1 Johannes 2:12-14 is daar eveneens een voorbeeld van. Niet dat die afgebakend worden of een groepsbehandeling krijgen, maar alleen om aan te duiden dat het een normaal en logisch verschijnsel is. In verband met ons onderwerp zouden we (theoretisch) kunnen vaststellen dat wie het langst in Christus is, het eerst in aanmerking zou kunnen komen voor toebereiding (Hebr.5:12a).

In de praktijk blijkt echter dat dit niet altijd het geval is. De tijdsduur van christen-zijn op zich is geen maatstaf. Van doorslaggevende belang is **hoe** men die tijd heeft ingevuld; of er geestelijke groei heeft plaats gevonden en daardoor een mate van rijpheid is ontstaan om op het meerdere in te kunnen gaan. In ieder geval zullen wij elkaar daarvoor niet aan- of afwijzen. Alleen uit zuivere motieven, in vrijheid, met vreugde, met verlangen, in ernst, zal gekozen mogen worden.

Persoonlijke keuze

Om de toebereiding, waartoe de Heer ons oproept, te willen aanvaarden en kunnen aanvangen, zullen slechts de gelovigen die hieraan toe zijn, eerst ieder persoonlijk tot een duidelijke afweging daarover dienen te komen. Daarbij kan onderling overleg, uitwisseling van ervaringen, wederzijdse informatie en groepsbespreking een zinvolle inbreng leveren. *Ieder zij evenwel voor zijn éigen besef ten volle overtuigd* (Rom.14:5b). Groepsgewijze uitwerking van toebereiding is pas dan mogelijk als eerst de afzonderlijke leden voor zichzelf verzekerd zijn van hun keuze. Wie de oproep heeft verstaan, zal dus uiteindelijk wel bij zichzelf te rade moeten gaan om tot duidelijkheid te komen inzake zijn mogelijkheden, om vervolgens te beslissen. Slechts een doordachte en bewust gewilde keus heeft waarde.

Twee werkingen

In deze overweging spelen twee zaken een belangrijke rol. Allereerst kunnen door een te grote beïnvloeding van de geest van wederspanning sommige gelovi-

gen zich al bij voorbaat gaan verzetten tegen nieuwe uitdagingen. In prediking en pastoraat dient daar op gewezen te worden. Blijkt na verloop van tijd dat zij (helaas) in die situatie blijven volharden, dan zal het begrijpelijk zijn dat zij niet mee vernieuwen. Ieder is **zelf** verantwoordelijk voor de mate waarin hij het evangelie en de gemeente tot zich toelaat tijdens het overwegen, maar ook wat hij daarvan wel of niet uitwerkt. Dat de geest van wederspanning op dit alles z'n lugubere invloed tracht uit te oefenen, zal hopelijk iedereen inmiddels begrepen hebben.

Ten tweede behoort gehoorzaamheid aan Jezus een vanzelfsprekende instelling voor zijn volgelingen te zijn. Deze is inclusief het kindschap Gods. Dit lijkt paradoxaal (=een schijnbare tegenstrijdigheid) met betrekking tot onze vrije keus. We hebben echter geleerd en begrepen dat de mens er uiteindelijk voor God is. Daarom zou hij zich eigenlijk, met alles wat in hem is, geheel op Hem moeten richten. Wie God waarlijk liefheeft, zal Hem graag uit vrije keus willen gehoorzamen. En dat kan alleen op de juiste wijze ingevuld worden door naar zijn Zoon te luisteren. Wie zijn wij, dat we aan zijn oproep geen gehoor zouden geven? Jezus volgen waar Hij ook heengaat, zal voor christenen de gewoonste zaak van de wereld moeten gaan worden.

Met eerbied

Is de beslissing eenmaal gevallen om de Heer te gaan gehoorzamen in het uitvoeren van een nieuwe opdracht, dan vraagt het een standvastige en volhardende gezindheid om met geloof en daadkracht de hand aan de ploeg te houden (Luc.9:62).

Het is de opstelling van een Noach, waarvan Hebr. 11:7 meldt dat hij **eerbiedig** de ark heeft toebereid. Die eerbied getuigt van een serieus nemen van de opdracht, van geloof erin, van gehoorzaamheid aan God en liefde tot Hem. Zó ook wij!

Toebereiding is immers geen bevlieging of zoethoudertje, maar een behoefte en noodzaak voor christenen in het geheel der ontwikkelingen van deze tijd. Deze is, als een bijna logisch gevolg, ontstaan uit de voortschrij-

Blijvende motivatie

dende groei van de gemeente. Wie daar oog voor heeft en tevens lust bezit om de Heer te dienen, zal graag deze nieuwe uitdaging met beide handen aangrijpen en eveneens eerbiedig aan het werk gaan.

Iedere nieuwe impuls vanuit het evangelie bewerkt een zeker elan in de gemeente. Velen gaan enthousiast aan de slag om de opdrachten uit te gaan voeren die uit nieuwe ontwikkelingen volgen. Golven van opwekkingen lopen als een gouden draad door de kerkgeschiedenis. Helaas verzanden de meeste ervan, want alles went, ook opwekking. Wat zou het voor de Heer een verblijdende zaak zijn, indien er gelovigen kwamen die zich **blijvend** gingen inzetten voor zijn plan. Daardoor zouden zij Hem in de gelegenheid stellen om een begonnen werk ook eens te kunnen voltooien. Dit vraagt dan om een **blijvende** motivatie.

Het Woord

Een vereiste daarvoor is dat gelovigen een gewilde, actieve wilsbeïnvloeding zoeken door het woord Gods. Zijn wóórd is pas echt in staat om voldoende te prikkelen tot een konstant voortgaan op de ingeslagen weg. Wie zich door een daadwerkelijke overgave zó voor zijn woord wil openstellen, zal zeker op belangrijke ogenblikken door de Heer persoonlijk worden aangesproken (Joh.14:21). Dit heeft de meeste en beste uitwerking.

Maar op de ontvankelijkheid voor het woord zal ook ingespeeld moeten worden door een gedegen bestudering van het evangelie. Vermeerdering en bijstelling van kennis en inzicht is van zeer groot belang (2 Tim. 3:16,17). Het werk Gods is niet gebaat bij vaagheid, losse kreten, het 'ongeveer' weten van wat er bedoeld wordt en gemeenplaatsen. Het denken verstart als het niet gevoed en vernieuwd wordt. Zowel de persoonlijke als de gemeentelijke bijbelstudies kunnen dat voorkomen (1 Kor.1:5-7).

Indien er een scherper en juister beeld ontwikkeld wordt van bv. de mens in Christus en zeker daarbij van de Christus zèlf, zal dit ontegenzeggelijk leiden tot een sterkere drijfveer Hem te blijven gehoorzamen en die-

Daden

nen. Men **kan** zich gewoonweg niet meer permitteren om zich er maar van af te maken. Bijbelse motivatie zal een rechtgeaard christen absoluut aanzetten tot actie. Uit liefde voor de waarheid en de Heer zal hij niets liever willen en doen. De wetenschap en de zekerheid dat Hij die beloofd heeft, getrouw is in vervulling, wekt allen op elkander aan te vuren tot liefde en goede werken (Hebr.10:23-25).

Het aan de slag gaan betekent echter niet een **onmiddellijk** kunnen waarmaken van nieuwe opdrachten. Iedere gelovige weet namelijk van zichzelf welke aspecten van het evangelie tot nu toe slechts theoretische waarheden zijn. Wat ons namelijk geleerd wordt, kan niet altijd direkt gepraktiseerd worden. Dit is geen tekortschieten, maar de normale gang van zaken. Het woord gaat altijd vooraan, en na een innerlijk proces van verwerking zullen in het goede geval de vruchten ervan te voorschijn gebracht worden.

Om dit laatste te bewerkstelligen is er meer nodig dan alleen het verstandelijk beamen van bijbelkennis. Het vraagt om mobilisatie en actieve betrokkenheid van meerdere vermogens dan verstand alleen. Het *"Ik zal mijn wetten in hun harten leggen en die ook in hun verstand schrijven"* duidt daar al op (Hebr.10:16b).

Naast de functie van ons verstand zijn dan bv. te noemen het denken, het innerlijk verstaan, het liefhebben, het geloven en het willen. Door hun onderlinge samenhang tijdens ons bezig zijn, wordt het ons mogelijk gemaakt om met ziel, geest en lichaam volledig betrokken te raken bij de zaken van het evangelie. Deze totale inzet van onze vermogens is noodzakelijk om tot daadwerkelijk handelen over te kunnen gaan.

Bewustwording

Om al deze genoemde aspecten helder voor ogen te kunnen stellen en er een duidelijk inzicht in te kunnen krijgen, is het vooraf een absolute noodzaak om tot bewustzijn ervan te komen. Voor de concrete uitvoering van het voorbereidingswerk aan onszelf en aan de gemeente, is het nodig om voortdurend tot in het diepste innerlijk doordrongen te zijn van de werkelijkheid van Christus. Met andere woorden: volledig besef

	<p>ontwikkelen van onze plaats, mogelijkheden, opdrachten en toekomst in Christus.</p> <p>Dit proces willen we samenvatten met het woord 'bewustwording'. Het is een onmisbare, eerste noodzaak die de uitwerking van de speciale voorbereidingshandelingen (de zgn. 'aandachtspunten' uit de vorige studie) mogelijk maakt. Eigenlijk is bewustwording de toegang tot voorbereiding. Ze werkt als röntgenstraling die dit deel van de weg Gods doorlicht en ons daardoor in staat stelt de diepste strekking ervan werkelijk te bevesten en te ervaren.</p>
Hoe	<p>Om tot bewustwording te komen en haar te bevorderen, zullen er een aantal activiteiten in de gemeente ontwikkeld dienen te worden. De belangrijkste daarvan zijn:</p> <ul style="list-style-type: none"> *profetisch spreken *overwinnen over weerspanning *verdiepen in de kennis van fundamentele zaken omtrent onze situatie in Christus *aanvuren tot liefhebben van de Christus *bidden om verlichte ogen des harten <p>Deze punten worden zowel in deze als in de volgende studie één voor één nader uitgewerkt.</p>
Profetie	<p>Om gelovigen attent te maken op aspecten van het plan Gods die om bijzondere aandacht en zorg vragen, is profetie één van de belangrijkste middelen die de Heer aanwendt. Het werkt als een sterke schijnwerper die met zijn lichtbundel een voorwerp zodanig verlicht dat het wel op móét vallen (naar 2 Petr.1:19).</p> <p>Gelovigen die zich met hart en ziel op de Heer richten en hun zinnen oefenen in het onderscheiden, 'horen' profetisch geladen woorden in het spreken van anderen. Zulke boodschappen worden door hen herkend en er uitgelicht. Dat kan tijdens de zangdienst, de prediking of een gesprek gebeuren, doch vooral in de prediking. Profetie kan in allerlei vormen van woordcommunicatie voorkomen. Voor de 'horenden' is het in ieder geval een sterke prikkel die hun aandacht op het gesprokene in verhevigde mate concentreert. Zij worden zich ervan 'bewust' dat er iets anders of iets nieuws</p>

gelanceerd wordt.

Het menselijk vermogen om profetisch te kunnen spreken, is derhalve van uitnemend belang om tot bewustwording te komen van aktuele zaken. De mens in Christus is door zijn **'één van geest zijn met de Heer'** in staat om samen met die Heer te denken over nieuwe ontwikkelingen in de gemeente (1 Kor.2:12). Al zoekende naar en denkende over de dingen die boven zijn, komen de nog verborgen facetten van het geheimenis Gods stap voor stap aan het licht (1 Kor.2:7). Deze op de juiste wijze te toetsen aan het woord en te bespreken met andere vertrouwde gelovigen, vervolgens te verwerken en daarna in het openbaar te verwoorden, is de wens van Jezus. De geest in de strekking van profetieën behoort zijn getuigenis te zijn en dus zo zuiver mogelijk gehouden te worden (Op.19:10c).

Profetie inspireert en animeert de gelovigen. Het zijn woorden **'als van God'** (1 Petr.4:11a). Zij kunnen tot in de diepten van het hart doordringen en daar meer leven, moed, liefde en ijver opwekken dan er tevoren aanwezig of overgebleven was (bv. Ez.37:1-10; Hag.1:12-14). De oproep van Paulus om vooral te streven naar het profeteren, is voor de eindtijd meer dan ooit een vereiste.

Met betrekking tot de (profetische) roep tot toebereiding konkluderen wij, dat deze heden tot ons doorklinkt in het spreken en in de behoefteverschuiving van vele gelovigen. We zijn er door geraakt en al deels veranderd.

Weerspanningheid

Als de geest van weerspanningheid het niet voor elkaar heeft weten te krijgen om de mens van zijn keuze voor toebereiding af te houden, dan zal hij trachten het bewustwordingsproces tegen te houden of te vertragen. In de studiebladen 16 t/m 18 is over de diverse werkingen van deze vijand uitvoerig geschreven. Helaas komen sommige gelovigen niet toe aan de bestudering daarvan. Deze macht ontnemt hen de lust ertoe. Intussen blijft hij zitten en komen zij niet verder.

Dat wreekt zich dan op allerlei andere terreinen van

---

hun leven: geen zin in bijbelstudie, geen benul van huidige ontwikkelingen, onbegrip over toebereiding, weerstand tegen vernieuwing, enz. Zowel gesproken als geschreven onderricht dringt niet werkelijk door. Men is met blindheid geslagen en verhard door deze demon, zodat het schijnsel van het evangelie der heerlijkheid niet ontwaard wordt (2 Kor.4:4). Zeg voor ontwaren: bewustworden, en het zal duidelijk zijn dat hier sprake is van een ernstige handicap.

Dit zijn zeer kwalijke zaken voor een christen. Zo kan hij nooit tot een discipel van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen uitgroeien.

Bevrijding

Uit de praktijk van het gemeentelven blijkt dat de invloed van deze macht nog te weinig onderkend en zelfs gebagatelliseerd wordt. Men vindt dat er inmiddels genoeg over gesproken is. Maar onderricht over weerspanning betekent niet een vanzelfsprekend vrijworden. Dat vraagt naast ontdekking in eigen leven en erkenning ervan om een duidelijke aanpak, om bestrijding, om overwinning en verandering.

En dit is mogelijk! Met hulp vanuit de gemeente en daarna door eigen inzet zal tenslotte ook deze vijand moeten loslaten. Hierdoor wordt de mogelijkheid geopend om aanspreekbaar te worden voor de Heer. Fijngevoeligheid om te onderscheiden waar het vandaag op aankomt, kan worden ontwikkeld. De traagheid van hart verdwijnt, dus mede het onvermogen om de dingen die boven zijn te verstaan en te verwerken.

Voor Hem

Al met al is het een zelfonderzoek waard om eens na te gaan in welke mate deze vijand (nog) huishoudt in ons leven. We behoren te vechten om verlost te worden van iedere belemmering, zodat de Heer volledige ruimte bij ons vindt om zijn werk te kunnen doen. Met het wel of niet bewustworden van de geestelijke werkelijkheden staat of valt ons leven en onze toekomst. We zeggen graag Paulus na: We lopen dan ook niet in den blinde en zijn geen vuistvechters die zo maar in de lucht slaan. Verlicht door Gods woord en geleid door zijn Geest willen we doelgericht en zinnig bezig zijn. De Heer wordt opgehouden in zijn werkzaamheden als zijn

---

gemeente niet mee kan komen. Dit is in deze fase een verwerpelijk gegeven, waar wij niet schuldig aan mogen worden. Juist toebereiding is er **voor Hem**. Onze liefde tot Hem spoort ons te meer aan tot daadwerkelijk gehoorzamen. Het is een vreugde om één en al gewilligheid te zijn ... voor Hem!